käele ſuud. „Warra mind ei römusta, waid mo kalli wannemate armastus. Aidago Jummal mind teid ikka römustada!“

„Tahhad ſa mo wannemad öiete römustada,“ ütles Jürg, „ſiis kule ka minno armastuſt, misga ma ammogi ſind ollen nöudnud. Pallun: anna mulle omma kät, kui ial ſo ſüdda ſedda kannatab!“

Leno andis Jürrile kät, ja wannemad önnistaſid omma lapſed. Jürg ſai ſilma nähtawalt toekamaks ja olli wäga römus. Leno tunnistas omma armastuſt Jürri ja temma wannemate wasto ja olli ka wäga römus. Nende pulma päwal ſai waeſe leſſele ja teistele waestele ka römo päwa tehtud, ja Leno tunnistus pulma rahwale, kuida temma nüüd ſedda hädda ja waewa aega önnistab, mil Jummal tedda kaswatanud. Agga Ado ja An tunnistaſid, kuida nemmad omma wanna ea ſees öppinud, et wannemad ei pea omma laſt ſundima ſelle ehk teiſega abbiellusſe minnema, waid kui lapſed on waggaks kaswatatud ja möiſtlikuks kaswanud, ſiis iſſegi leiawad kedda enneſele peawad ſeltſiks nöudma, ehk kellele peakſid minnema. Kaswata laſt nenda, et ta römoga teeb mis hea on, ei ſiis olle ſundimiſt tarwis!

Wagga Jürg olli wagga Lenut otſinud ja leidnud, ja Jummal römustas neid ja nende wannemad.